

mukami, ki ga po smrti čakajo, živi krepostno.“

Vsekako lep in hvalevreden namen imajo po besedah Buddhovega moralista ti peklenški cikli. Vendar, komu ni znano, da je od teorije do prakse velik korak — katerega zlasti sleparski bonci nikdar ne storé!

Mesto da izrazim boncu ta svoj pomislek, stavim mu teološko vprašanje:

„Povej mi“, pravim, „kolikokrat mora duša po izpremibi vnovič na svet, in kdaj je konec teh muk?“

„Katere vere si, veliki brat?“ —

„Krščanske, katoliške!“ —

„Dobro, izvrstno!“ —

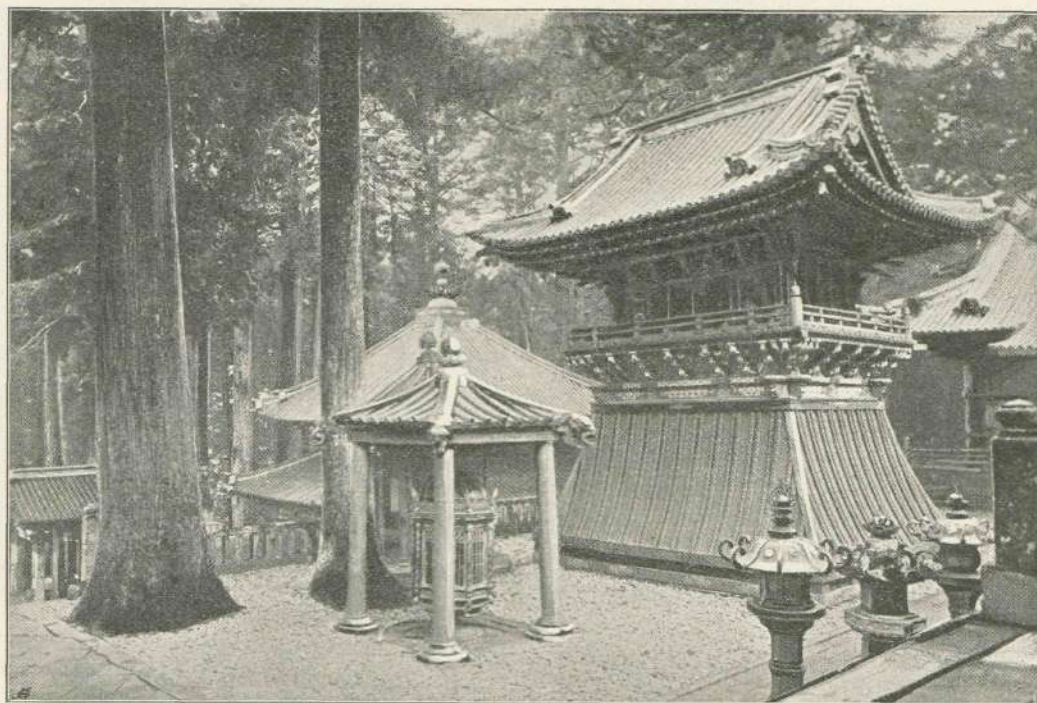
„In ti gospodje, ki so prišli s teboj?“ —

„Iste vere.“ —

„Dobro, izvrstno!“ —

„In mi nismo prišli na Kitajsko kupčevat“, mu odgovorim, „ampak učiti ljudi prave, edinozveličavne vere.“ —

„Dobro, izvrstno! Vse vere so dobre, he, he! Učiti ljudstvo vere, dobro delo, he, he!“

KITAJSKA MALIKOVALNICA.

Poganski teolog mi modro odgovori:

„Človeška duša mora potovati toliko časa skozi pekla, od ondi na svet in zopet nazaj, dokler se ni iznebila najmanjšega madeža.“

„Kaj pa jo čaka potem?“

„Potem? — Potem stopi v kraj večnega počitka, v večno praznino — v nič.“

„Žalostno, obupno! Plačilo krepostnega, brezgrešnega življenja — večni nič!! Moja vera uči vse kaj drugega o človeškem življenju po smrti.“ —

Razumel sem hinavsk nasmeh kitajskega bonca! Zatorej mi je bilo teološkega razgovora dovolj.

Pogovor sem napeljal na drugi predmet.

„Slišal sem“, pravim, „da prihajajo sem mandarini in učenjaki v obilnem številu častiti bogove.“

„Nekdaj, da. V zadnjih desetletjih pa so njih obiski vedno redkejši.“

„Kaj je temu vzrok?“

„Vera v bogove peša. Čimbolj prihajajo v dotiko s tujci, tem nevernejši postajajo.“